

Prædiken til Påskedag 2023

*Kom, hjerte, med hvad dødt du har,
hvad du med sorg til graven bar,
gik med det alt til ham, som døde,
men levende dig nu vil møde!
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Prædiken

Dette er den første dag, det er den første dag i ugen, det er Herrens dag, det er søndag, det er solens dag, det er påskedag, det er i dag. Og vi er ikke i tvivl, evangeliet over alle evangelier ringer som klokker mod sky og ud over hele verden: HAN ER OPSTANDEN! Vi synger det ud i triumf i salmerne, som vi aldrig bliver trætte af. Dybt i vore hjerter har dette evangelium for altid taget bolig, og derfor er det også så svært at tage lidelseshistorien helt ind langfredag. For der i hjertet bobler opstandelsens evangelium, og vi kan næsten ikke vente. Selv idet vi hører om Maria Magdalene, Maria og Salome, der søndag morgen igen kan komme til købmanden, efter at han har haft lukket på sabbatten, er det jo lige før, vi prøver at råbe til dem: ”Skynd jer nu derhen”. Det trækker også veksler på vores tålmodighed, idet de pludselig bekyrrer

sig om, hvordan de skal få flyttet den store sten. Jo, vi kender historien så godt, og vi vil jo bare juble påskens evangelium ud til alle.

Men der i evangeliets realtid er situationen en helt anden. Skal vi på nogen måde selv tilnærme os de tre kvinders beskedne humør, må vi jo hver især søge ind i vor livs langfredage, der hvor sorgen har taget os til fange og gjort alt sort og håbløst. Lynet er slået ned, og har sat livet på pause, alt står stille. Der står du og stirrer tomt og afmægtigt ind i det, der er din langfredag, du er lammet, og det er som om, du ikke kan få luft. Det begynder at sortne for dine øjne – det sidste, din hjerne registrerer i de små sprækker af lys, dine øjenåbninger tillader at passere, er, at verden begynder at krænge, idet din krop giver endeligt efter for tyngdekraften, der ubarmhertigt kaster dig til jorden. Da du kommer til dig selv, ser du Kristus udånde på korset. Det hele gentager sig, og du vælter omkuld igen. Det er lørdag i den dybeste sorg. Du havde troet og tvivlet, men mest af alt håbet. Håbet, at han ville forløse mennesker, for du havde set alle hans gerninger, set tegnene på Guds riges komme i hans Ord, men nu var han uigenkaldeligt død. Det hjerteskrærende øjeblik, hvor han udåndede på korset, har aldeles printet sig ind som et permanent filter på din nethinde, så alt, hvad du ser, ser du nu gennem sorgen og Kristi død for vores skyld på korset.

Som en sorgens søvngænger flyder du med din ellers ubevægelige krop nærmest underbevidst gennem gaderne. Kaotisk uden mål og med i et liv, der blev slået ihjel. Din jord er tomhed og øde, der er mørke over urdybet. Du har slet ikke øje for, at Guds ånde svæver over vandene, men via købmanden når du uden at vide det ned til kirkegården. I stedet for vellugtende salver har du pr. automatik taget blomster med. Midt i de dødes have står klippehulen. Hvorfor egentlig ikke give den døde tilbage til den jord, som han var taget af? I fortvivlelsens tågedis ser du pludselig Danmarks mest grimme kirkegård tårne sig op: Roskilde Domkirke. Du går ikke derind, men du ved, at der står alle de stenhårde marmorkister med døde konger og dronninger. Der er de stedt til hvile uden så meget som en bøgehæk, en forårsblomst, uden gyldent efterårsløv eller en solsort, der synger sin sødmefyldte og trøstende hymne fra gravstenen. Her taler døden kun alvorsord.

Med den medbragte buket vifter du tågen bort og forundres over, at stenen er væltet fra indgangen – eller er det udgangen? Du lægger mærke til den purpurfarvede vidunderfugl, der sidder på en daddelpalmes gren tæt derved. Palmegrenen hænger ind over gravhulen. Du troede egentlig kun, at den hørte til i fjerne sagn. Fuglen, hvis

egyptiske navn betyder: den af sig selv opståede. Fugl Fønix, der opstår ved solens stråler. Ved gravåbningen står der påskeliljer. Du kigger ind, men du finder ikke den døde, for graven den er tom. Med blikket rettet mod blomsterne ved åbningen spørger du: "Men er det sandt? Har vi noget at betyde? Er vor prædiken ej tant? Kan de døde graven bryde? Stod han op, som ordet går? Mon hans ord igen opstår? Springer klart af gule lagen livet frem med påskedagen?" Igen segner du. Du falder på knæ. "Visne må vi brat i vrå, hvis de døde ej opstå, intet har vi at betyde, ingen have skal vi pryde, glemmes skal vi under muld. Vokset underfuld, vil ej smelte og støbes i det dunkle, for at lysene på graven kan funkke". Dine tårer drypper ned på påskeliljerne og fylder deres gule bæger, en dråbe stærk, som ved et underværk, den dig med ét hæver, vederkvæger. Du hører hanegal og morgensang, som de af blomsten udsprang. Vågnende ser du de døde i en påskemorgenrøde.

Det er den første dag i ugen, og Gud siger: Der blive lys, og der blev lys. Du havde slet ikke lagt mærke til morgenrøden før nu, havde ikke opdaget, at solen var stået op, som om det var allerførste gang. Men så er det, at du indser, at er der noget, graven ikke er, så er det tom – tværtimod. For i graven møder du evangeliet over dem alle, opstandelsesbudskabet talt af englen. Du ledte efter den døde, men i stedet er det, at evangeliet finder dig. HAN ER OPSTANDEN! Du hører påskeliljerne synge deres lovsang: "Hvad er segl og sværd og skjold mod den Herre kæk og bold, for det er hver langfredags pant, at det sandeligt er sandt, at Frelseren ER stået op af døde denne påskemorgenrøde.

Det er Herrens dag, og kirkegården er forvandlet. Midt på kirkegården er der rejst en kirke, der kalder til gudstjeneste for at forkynde evangeliet. Kirken er Ordet, det glædelige budskab omgivet af blomster, hække, træer og fuglesang med højt til loftet – omgivet af liv. Og der står du sammen med kvinderne og udgør menigheden. Midt i dødens virkelighed lyder opstandelsesbudskabet, hvis virkelighed overtrumfer dødens og forvandler de dødes have til de levendes. Og i livets have lyder budskabet til evig tid: I søger efter ham eller hende, I har mistet – jamen, de er ikke her. De er opstået! De er hos den opstandne! Lad evangeliet trøste jer, når I kommer med jeres blomster, jeres sorg og erindringer. Lyt til Herrens engel, når du også kommer med din egen angst for livet og døden. For i denne have er graven aldrig tomhed og øde – den er fyldt af Guds lys, det levende Ord. Vær ikke forfærdet, og du ved nu hvorfor. Skønt du

stadig ser gennem korsets filter, oplever du tydeligt evangeliet, og hvordan påskens under således fosser ind i dit hjerte.

Dette levende Ord fører dig tilbage til begyndelsen, den første forårsdag nogensinde, hvor Gud også fortrængte mørkets kaos og skabte orden med sit lys. Opstandelsen fører os tilbage som forårssolen morgenrød.

Kvinderne, du var sammen med denne dag, var for bange til at sige det med det samme, og derfor måtte den opstandne selv indhente de flygtende for at tage frygten fra dem. Det er godt at vide, at når du selv flygter, at den opstandne altid vil indhente dig og gøre evangeliet levende. Vær derfor ikke bange for at fortælle det. Vær ikke bange for at juble påskens evangelium ud til alle: HAN ER OPSTANDEN!

AMEN!